

[Knuud Jespersen.]

rigt vil hr. Jørgen Jensen også yderligere kommentere det.

Jørgen Jensen (DKP):

Når man hører den debat, der er foregået her i huset og uden for huset fra forslagsstillerens side, spørger man uvilkårligt sig selv: er der ingen grænse for hykleri? Man taler for fri forhandlingsret, fri aktionsret, og samtidig griber man på et tidspunkt, hvor alle muligheder ikke er udtømt, hvor arbejderne ikke er blevet hørt, ind i overenskomstsituationen og dikterer løn- og arbejdsvilkår for de næste 2 år. Ja, for at gøre det ekstra godt, så formulerer man på falderebet for at tækkes venstre allerede nu ønsker og krav til den overenskomst, der skal afsluttes i 1977. Det er vel naturligt, at Arbejdsgiverforeningen og kapitalhavernes politiske medhjælpere her i huset har udnyttet arbejdsløsheden til at presse en nulløsning igennem. I det er der ikke noget unaturligt, men LO og socialdemokratiet har deres store ansvar for, at det er lykkedes for dem.

Man har på et tidligt tidspunkt godkendt og arbejdet for en politisk løsning i denne overenskomstsituation. Repræsentantskabsmødet i LO i maj måned vedtog et tilsagn om indkomstpolitiske drøftelser, pegede på den efter LO's opfattelse meget spændte økonomiske situation og lagde også planer frem om en helhedsløsning.

Fra socialdemokratiets side har man siden i tale og skrift ikke villet tage klar afstand fra de kræfter, som arbejdede frem mod en politisk løsning i denne overenskomstsituation.

Om det lovforslag, der nu er lagt frem, er der kun det at sige, at det er dårligt i sit indhold, og principielt er det et overgreb mod arbejderklassen. Den skitse, som foreligger, er et ringe resultat. Det har også været forberedt, at man skulle have dette ringe resultat, og her har LO og socialdemokratiet også et ansvar. LO har nedskåret kravene fra arbejdspladserne til det ukende-

lige. De krav, der var rejst fra arbejdspladser, fra fagforeninger, var ikke urimelige, det var nødvendigt at gennemføre dem, hvis arbejderklassen skulle rette op på den situation, der var opstået i det kapitalistiske Danmark.

Socialdemokratiet har gang på gang talt om nødvendigheden af mådehold og tilbageholdenhed fra arbejdernes side. Det er vel derfor naturligt, at denne skitse er kommet til at se ud, som den er.

Og går vi til det næste skridt frem på vejen mod et indgreb, så er begrundelsen, argumentet, for et indgreb i dag den truende og omfattende konflikt, som stunder til. Men baggrunden for dette var i allerhøjeste grad også skabt af LO med godkendelsen af sammenkædningsreglerne, forhandlingsreglerne, og dermed at de forhandlinger, som naturnødvendigt, hvis de bryder sammen, betyder en storkonflikt, får det omfang, som de har fået.

Havde man lyttet til os, og havde man lyttet til fagforeninger og arbejdspladser, som krævede, at forhandlingerne skulle føres af de enkelte forbund under kontrol af medlemmerne, kunne man have undgået den situation, man har her.

Derfor må det også siges, at når arbejderne føler sig presset ind i en situation, hvor valget står mellem kapitulation for arbejdsgivere eller en arbejdskamp ført på krav, som man er fremmedgjort over for, som ikke opfylder det, som man vil have ført igennem, og samtidig med en ledelse, som står usikker, vaklende, og som taler om, at man ikke kan tage denne kamp med tomme strejkekasser, når man står i den situation, er det ikke noget, der er skabt alene af arbejdsgiverne og kapitalhaverne. Det siger jeg ikke for at frikende dem, men de har en naturlig baggrund for det. Det er lovbestemt, at de skal gøre det, men det er for svagt, at man fra fagbevægelsens, fra socialdemokratiets, side har bragt os i denne situation.

Og så må man sige, at det indgreb, den skitse, der foreligger, løser ikke de mest elementære krav fra arbejderklassen. Mind-